

види отъ много тѣхни козни срѣщу учебното ни дѣло, но вече не въ силно пробуденитѣ градове, а въ затѣнтезитѣ селски краища, даже и слѣдъ учрѣдяването на екзархията. Така, въ с *Велика*, Малко Търновско (надъ М. Самоковъ), жителитѣ му, които сж българи, както се вижда и отъ чистобългарското име на това заселище, подали прошение чрѣзъ нѣкой си Пала Νικόλας до в-къ Νεολόγος въ Цариградъ, какво тѣ искали грѣцки учитель, за да се отърватъ отъ българскитѣ, тѣй като, ако и да сж българи, много били мераклия да учатъ грѣцки, (Вижъ Νεολόγος № 1870, 8-и май 1875 г.) Подобни фалшиви прошения отъ четящи се на прѣсти подкупени грѣкомани сж били подавани отъ много краища, особно отъ Одринско и Македония, кждѣто не се е простирала още нашата екзархия. Това се върши и до днесъ, отъ дѣто и спороветѣ ни съ патриаршията за училища и черкви.

За развоя на дѣвическитѣ училища въ Сливенъ, слѣдъ положенитѣ основи отъ Зарафина Яндова, калугеркитѣ Теофана и Елена и Елисава Желева, прѣзъ критичнитѣ за Сливенъ години е имало по благоприятни условия, главно защото учителкитѣ не сж се мѣсили въ революционнитѣ движения.

Една отъ най-виднитѣ тукъ учителки, като почнемъ отъ 1865 г. до освобождението, е била *Аргира Димитроза*, възпитанница на Яндова, калугеркитѣ, Желева и на Доброплодни и Чинтуловъ Родила се е въ Сливенъ прѣзъ 1845 г. и е братовчедка на извѣстния Михаилъ Колони. Слѣдъ смъртта на една отъ калугеркитѣ (Елена), тя става нейна замѣстница въ Баби-Иванкиното у-ще и учителствувала тамъ отъ 1855 г. до 1872 г., въ която година се построило първото дѣвическо у-ще, познато подъ името „Дѣдо Пѣво“. До 1869 г. Аргира е била сама учителка въ Баби-Иванкиното у-ще, а въ нея година идатъ помощницитѣ ѝ сливенки: *Гица Ст. Кюркчи Петкова* (Кожухарѣва), *Еленка Маврудиева* и *Щилияна Брдинска*. Прѣзъ 1871 г. къмъ тѣхъ се прибавятъ още двѣ: *Зюмбюля Талимовъ*, родомъ отъ Ст. Загора, и *Мария Райчева*, родомъ отъ Сливенъ. Едни отъ първитѣ ученички на Аргира, които слѣдъ това станали учителки пакъ въ Сливенъ, сж: *Анастасия Василева*, *Калуда Ивачова* и *Недѣля Михалева* (все отъ Сливенъ). До освобождението, „Дѣдо-Пѣвото“ училище било трикласно, а слѣдъ като се прѣмѣстили класоветѣ му въ новооткритото и подържано отъ фонда „Пашовъ“ дѣвическо училище, то се обрѣща въ петокласно (1884 г.). Прѣзъ 1876—77 г., когато класоветѣ му били затворени, между учителкитѣ въ основното Баби-Иванкино у-ще били *Мърич Димитрова Панова* (само една година; родена въ 1850 г., дъщеря на Баба Димитрица Пановката, която често споменавахме като източникъ на стари прѣдания и